

**SVEND
WIIG
HANSEN
I NIKOLAJ
KIRKE**

Du var der – du var mange – jeg så dig,
og jeg så dig ikke, men i denne
vandring gennem tusinde skjulte
spejles stråleglans lå dine smil, din
latter, din spot, din glæde, som
diamanter jeg hentede fra til at gøre.

Glidende som en lang bølge var jeg til
stede i min krops maskineri. Farverne,
billederne drev mig som en slave. Og
hvorfor var du der, hvorfor jog du mig til
at gøre ting jeg aldrig havde gjort før, se
synes blive til?

Var jeg en fange, eller en fantasifigur,
eller hvad var jeg, var jeg egentlig
noget, var jeg kunstneren som havde
revet huden af, og lod sin sjæl, sit sind,
vokse ud af sin krop, var jeg den som du
ville se: Der står han, idioten.

Du lod mig aldrig i fred.

Det var i de dage da alt intet navn havde,
da alt det tabte, alt det mistede vendte
tilbage.

Jeg kom med ødelæggelsen i mine
hænder, kom som min egen bøddel,
kom hvor skriften DØD hang som en
fane ned for mine øjne – var det en
afsked – eller var det fordi jeg efter en
lang rejse krængede støvet af mig for at
stå nøgen igen i de aldrig ihjelslåede
urtidstankers verden?

Jeg var på det sted, i de paradisiske
egne, hvor intet gjorde ondt, på det sted

hvor gaderne var veget tilbage for de
sten der var stablet til et rum.

Blodstænk og kors. Jesus hang så
alene dernede uden vinger. Kroppens
tyngde forsvandt. Jeg blev en ånd.
Måske har jeg aldrig været så tæt inde
på mig selv.

Jeg søger det ufødte, det der var før det
var før.

Men hvor var du, da de hjelmgrinende
og de narkoslatne gjorde deres
angreb? Jeg måtte i en larmende uro
male dem tavse, helt ud til – nær –
pinlighedens kant.

Og kunne jeg tro dig, da du sagde, da
jeg holdt op: Hvad gør jeg nu?

Alt det fjerne der var blevet nærhed
faldt fra hinanden, og den stilhed der
havde været så varm døde hen.

Skridt –
kroppen balancerende nær det
betænkelige fald, i dit smil ligger der en
krusning af forbandelse, og jalousien
blomstrer frodigt mellem dine tænder,
men snart er vandet borte, og skriften
den måske ulæselige flyder mellem
profilernes masser af katedraler.

Og gående under hvælvet i min sikre
nervøsitet, med eder og lykke dirrende
på læberne, går alle i lyksalighedens
drømme til grunde i dette nu hvor
farven lukker jeres mund.

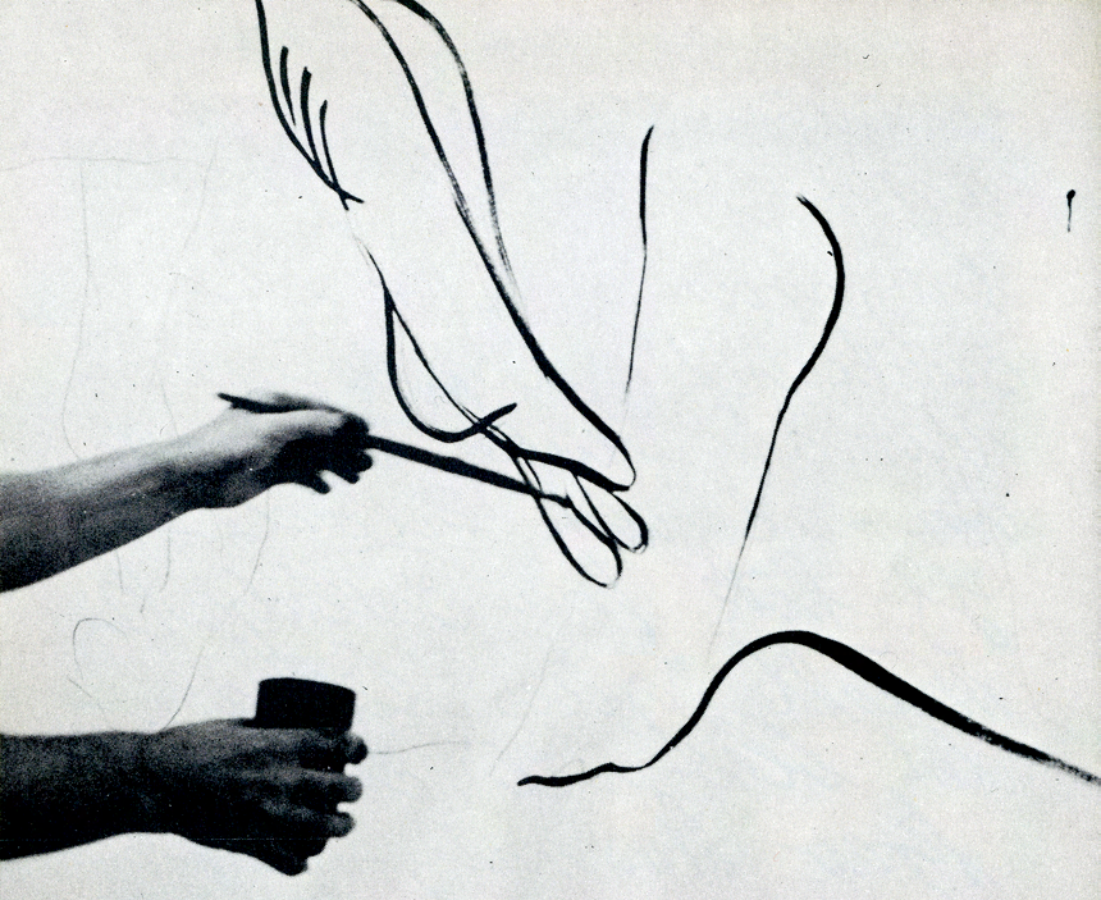
*Fra et godt samarbejde
med København Kommunes
Folketune i Faldport
og Augustdage i Nikolaj Kirke*

*Når jeg tænker tilbage
på de dage da jeg
gik og malede i
Nikolaj Kirke - fyldes
jeg ofte med angst -
for det var jo meget
haardere - en de der kaldte
det en morsom ide -
Kunde fatte - det var*

en balance akt omkring
nervesystemets grænse
baggrunden for et
såkaldt eksperiment
var at vende en rolle
om - al den glæde
og sik fra talledanken
maatte gives tilbage -
det blev til et koster
krav hos mig - derfor
denne - enegang -
mellem - smil latter og
spot - menneskelig
varme og kulde var mine
umærkelige ledtråde -
men dengang hørte jeg
intet - nu hører jeg
alt -

litteratur:

„AUGUSTDAGE“
UDGIVET AF FORLAGET
RHODOS 1975

fotografier:

GERARD FRANCESCHI

film:

SVEND WIIG HANSEN
I NIKOLAJ KIRKE

instruktør:

KELD APPEL HANSEN

kamera:

TEIT JØRGENSEN

klip:

JAN BILLESKOV JANSEN
KELD APPEL HANSEN
16 MM, FARVE, 48 MIN.

produktion:

EBBE PREISLER OG STATENS FILMCENTRAL 1976

Denne pjece, der er udgivet af Statens Filmcentral, udleveres gratis til brug i forbindelse med forevisning af filmen. – Henvendelse til Statens Filmcentrals hovedkontor, Vestergade 27, 1456 København K, eller Jyllandskontoret, Sønder allé 5, 8000 Århus C.

lay-out: HANNE TERKELSEN